

reagovat, bránit se a už vůbec zaútočit. Ale proč? Vždyť jí šlo doslova o život, o její podstatu?!

Černý Kerberos, do té doby klidně spící v temné jeskyni uvnitř jejího těla, začal vzteky vypouštět svůj jed, který jí spaloval hrdlo. Nemohla dýchat, jen vnímala ten spalující žár. Při každém pokusu o hluboký nádech jí krk stahovala neviditelná smyčka. Začala se jí točit hlava. Nedostatkem života tolik potřebného kyslíku? Vztekem? Neschopností se za sebe alespoň jednou postavit?

Už má asi halucinace. Před sebou spatřila černého tříhlavého psa. Tři páry očí ji propalovaly pohledem. Její emoce se proplétaly s jeho, co cítila ona, vnímal i on. V hlavě Tea najednou uslyšela jeho vrčivý hlas, který jí dával neodolatelnou nabídku: „Pusť mě ven a uleví se ti. Okamžitě ho sežeru i s trenkami! Nezůstane po něm ani chrupavka.“ Na zlomek sekundy zaváhala, ale pak mu raději hodila medový koláček. „Jen klid, Kerbere, nic se neděje. Taková blbost nás přece nevytočí.“

Mnoho lidí si myslí, jak jsem silná, odvážná, nezávislá a sebevědomá. Jsem prý úžasnou matkou svých dětí, můj manžel je na mě pyšný, mám mnoho přátel a velkou šťastnou rodinu.

Kdo z nich by tušil, kolik světelných let jsou vzdáleni od pravdy?

Nosím tolik pro ostatní neviditelných masek, že už ani nevím, co je ještě maska a kde začínám já. Mám takový strach rozpustit alespoň jednu jedinou! Vše by se mohlo zhroutit – obraz mě samotné, který drží pohromadě jen extrémní vůlí a hektolitry lepidla.

Ale už nemůžu. Cítím, že je něco jinak. Tsunami na širém moři se blíží k pobřeží, ale zatím nikdo nic netuší, jen jemné zvlnění hladiny naznačuje devastující budoucnost.